

Sygn. akt III AUa 1153/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Jolanta Wolska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2022 r. w Ł.

sprawy Z. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 24 czerwca 2021 r. sygn. akt V U 324/21

oddala apelację.

J. W.

Sygn. akt: **III AUa 1153/21**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 stycznia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. R. prawa do ponownego świadczenia postojowego, wskazując w uzasadnieniu decyzji, iż skarżący we wniosku z dnia 14 stycznia 2021 roku, jako rodzaj przeważającej działalności według klasy działalności zgodnie z (...), wskazał kod 56.29.Z (pozostała usługowa działalność gastronomiczna), który nie jest zawarty w wykazie kodów uprawniających do świadczenia postojowego. Ponadto, według stanu na dzień 30 września 2020 roku, w Centralnej Ewidencji i (...) o Dzielności (...) figurował kod (...) przeważającej działalności 71.20.B, tj. pozostałe badania i analizy techniczne, nieznajdujący się w wykazie kodów uprawniających do wypłaty jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego. Wobec powyższego, organ rentowy uznał, iż ubezpieczony nie spełnił przesłanki warunkującej prawo do ponownego świadczenia postojowego, tj. spadku przychodu dotyczącego rodzaju przeważającej działalności, albowiem w 2019 roku nie prowadził działalności oznaczonej kodem wskazanym w przepisie.

W odwołaniu od tej decyzji Z. R. podniósł, iż od wielu lat prowadzi restaurację, która jest klasyfikowana kodem objętym ustawą, tj. 56.10.A i stanowi ona działalność przeważającą.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: V U 324/21, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał Z. R. prawo do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. R. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w dniu 9 czerwca 1983 roku, przeważająca działalność gospodarcza - 56.10.A - restauracje i inne placówki gastronomiczne. Skarżący prowadzi restaurację (...) w G.. Od 27 maja 2010 roku skarżący prowadzi także działalność w zakresie stacji kontroli pojazdów - kod 71.20.B. W dniu 1 lipca 2020 roku wnioskodawca uzyskał zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych do 4,5% oraz powyżej 18%. Skarżący zatrudnia w restauracji 4-5 osób w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś w stacji paliw zatrudnia 3 pracowników w wymiarze 1/4 etatu.

Ubezpieczony uzyskał przychód ze sprzedanych towarów i usług w prowadzonej restauracji (...) w G. w miesiącu wrześniu 2019 roku w kwocie 93.051 zł, w październiku 2019 roku w kwocie 62.802 zł, w listopadzie 2019 roku w kwocie 74.059 zł, zaś w grudniu 2019 roku 119.411 zł, zaś w październiku 2020 roku w kwocie 69.088 zł, w listopadzie 2020 roku w kwocie 28.018 zł.

Sprzedaż w restauracji w miesiącach: wrzesień-grudzień 2019 roku wyniosła 209.391,29 zł netto, zaś w stacji kontroli pojazdów 68.164,19 zł netto. W 2020 roku sprzedaż w restauracji wyniosła 568.012,12 zł netto, zaś w stacji kontroli pojazdów 237.352,26 zł netto.

Restauracja skarżącego w związku ze stanem pandemii była zamknięta.

W dniu 14 stycznia 2021 roku został złożony wniosek o świadczenie postojowe, w którym ubezpieczony wskazał, iż jako mikroprzedsiębiorca prowadzi, jako przeważającą działalność gospodarczą według (...) z kodem 56.29.Z, w związku z wystąpieniem (...)19 wystąpił przestój w prowadzeniu działalności, w miesiącu kalendarzowym poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku osiągnął przychód niższy, co najmniej o 40%, w stosunku do przychodu uzyskanego w tym samym miesiącu kalendarzowym w 2019 roku, nadto wnioskodawca nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu lub ubezpieczeniu społecznemu rolników.

W dniu 19 stycznia 2021 roku skarżący złożył korektę do wniosku z dnia 14 stycznia 2021 roku, wskazując, iż prowadzi przeważającą działalność z kodem według (...) 56.10.A.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Powołał się przy tym na treść art. 15zs² ustawy o (...)19 w związku z art. 15zt ust. 1 tej ustawy i § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 2021 roku w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii (...)19, zgodnie z którymi osobie, o której mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1, prowadzącej na dzień 30 września 2020 roku pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) jako rodzaj przeważającej działalności, kodem wskazanym w tym przepisie, która skorzystała ze świadczenia postojowego w trybie art. 15zs lub art. 15zua, przysługuje prawo do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego, jeżeli przychód z tej działalności uzyskany w październiku albo listopadzie 2020 roku był niższy, co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego odpowiednio w październiku albo listopadzie 2019 roku.

Ustalenie prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, zawierający dane, o których mowa w art. 15zs ust. 3 pkt 1 lit, a, c i e, pkt 2, 5 i 6, oświadczenie o rodzaju przeważającej działalności, o której mowa w ust. 1, oraz oświadczenie potwierdzające, że jej przychód z działalności uzyskany w październiku albo listopadzie 2020 roku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego odpowiednio w październiku albo listopadzie 2019 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej na dzień 30 września 2020 roku pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)), jako rodzaj przeważającej działalności, kodem m.in. 56.10.A. Ustawa nie zawiera zapisu wskazującego, iż objęty ustawą kod

winien być bezwzględnie wpisany do rejestru, chodzi o faktyczne prowadzenie działalności, oznaczonej określonym w ustawie kodem. W świetle przedłożonych przez skarżącego dokumentów, zdaniem Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości fakt, iż od wielu lat prowadzi restaurację, która jest klasyfikowana kodem objętym ustawą, tj. 56.10.A i stanowi ona działalność przeważającą. Wskazują na to uzyskane z powyższej działalności dochody, zdecydowanie przewyższające dochody uzyskiwane przez skarżącego z tytułu prowadzenia stacji kontroli pojazdów oraz wielość zatrudnionych pracowników. Sprzedaż w restauracji miesiącach: wrzesień-grudzień 2019 roku wyniosła 209.391,29 zł netto, zaś w stacji kontroli pojazdów 68.164,19 zł netto. W 2020 roku sprzedaż w restauracji wyniosła 568.012 12 zł netto, zaś w stacji kontroli pojazdów 237.352,26 zł netto. Nadto wnioskodawca zatrudnia w restauracji 4-5 osób w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś w stacji paliw zatrudnia 3 pracowników w wymiarze 1/4 etatu. Sąd pierwszej instancji uznał, że fakt, iż skarżący nie zadbał o dokonanie prawidłowego wpisu w rejestrze, nie może go pozbawić możliwości uzyskania świadczenia postojowego. Wszak do dnia wejścia w życie przedmiotowych przepisów, kwestia kolejności wpisów w rejestrze (...) oraz oznaczenia danej działalności, jako przeważającej, nie miała większego znaczenia.

Mając na uwadze, iż Z. R. w dniu 14 stycznia 2021 roku złożył wniosek o świadczenie postojowe, w którym wskazał, iż jako mikroprzedsiębiorca prowadzi, jako przeważającą działalność gospodarczą według (...) z kodem 56.10.A, w związku z wystąpieniem (...)19 wystąpił przestój w prowadzeniu działalności, w listopadzie 2020 roku osiągnął niższy przychód o 40% niż w listopadzie 2019 roku, co zresztą nie było kwestionowane przez organ rentowy, zasadnym było, zdaniem Sądu pierwszej instancji, dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł o zmianie zaskarżonej decyzji.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie:

1) prawa materialnego, tj. art. 15zs² ust. 8 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. 2020 poz. 1842), poprzez jego niezastosowanie i przyznanie Z. R. prawa do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego, podczas gdy przy prawidłowym zastosowaniu regulacji ww. przepisu, Z. R. nie nabyłby prawa do tego świadczenia, ponieważ oceny spełnienia warunku, o którym mowa w art. 15zs² ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 września 2020 roku, a w rejestrze REGON na dzień 30 września 2020 roku figurował kod (...) przeważającej działalności 71.20.B, nieznajdujący się na liście kodów uprawniających do jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego;

2) prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że Z. R. prowadzi, jako przeważającą działalność gospodarczą według (...) z kodem 56.10.A, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci podsumowania księgi przychodów i rozchodów oraz podsumowanie rejestru sprzedaży nie pozwala na takie ustalenia, a nadto sam wnioskodawca we wniosku pierwszorzadowym o jednorazowe dodatkowe świadczenie postojowe z dnia 14 stycznia 2021 roku wskazał kod 56.29.Z., który nie znajduje się w wykazie kodów (...), według których wnioskodawca wykonuje działalność gospodarczą.

Wskazując na powyższe, Zakład wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Z. R. nie odniósł się do treści apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zauważyć na wstępie trzeba, że stan faktyczny w sprawie był pomiędzy stronami bezsporny i apelujący nie zgłaszał zarzutów co do prawidłowości postępowania dowodowego. Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji Sąd

Apelacyjny przyjął zatem za własne, uznając przy tym, że nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania w całości, zgodnie z treścią art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c.

Spór w sprawie sprowadza się do interpretacji prawa materialnego – ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j.: Dz.U. 2020, poz. 1842).

W myśl art. 15zs² ust. 1 ustawy covidowej, jednorazowe świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej na dzień 30 września 2020 roku pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności kodem; 47.71.Z, 47.72.Z, 47.81.Z, 47.82.Z, 47.89.Z, 49.39.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20Z, 77.21.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.52.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10.Z. w zakresie działalności leczniczej w określonym zakresie, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 91.02.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 96.21.Z, 96.01.Z, 96.04.Z, która skorzystała ze świadczenia postojowego w trybie art. 15zs lub 15zua prawo do dodatkowego świadczenia postojowego przysługuje, jeżeli przychód z tej działalności uzyskany w październiku lub listopadzie 2020 roku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego odpowiednio w październiku lub listopadzie 2019 roku.

Trafnie zauważył Sąd Okręgowy, że dla oceny, czy wnioskodawca prowadzi na dzień 30 września 2020 roku działalność gospodarczą określoną przez ustawodawcę za pomocą wskazanych kodów, istotne są okoliczności faktyczne, a nie jedynie treść wpisu.

Wbrew argumentacji organu rentowego, odwołujący się na dzień 30 września 2020 roku prowadził, jako podstawowy rodzaj działalności, restaurację, która to działalność jest klasyfikowana kodem objętym ustawą, tj. 56.10.A. Przedstawiona dokumentacja oraz złożone w postępowaniu przed Sądem Okręgowym zeznania odwołującego się w pełni potwierdzają, że na dzień 30 września 2020 roku ten właśnie rodzaj działalności był przeważającym zajęciem Z. R.. Z tej też przyczyny podnoszona przez organ rentowy okoliczność, że odwołujący się uzyskuje przychód także z innych źródeł – w rozpatrywanym przypadku z tytułu prowadzenia stacji kontroli pojazdów – nie może stanowić podstawy do swobodnego uznania, że wiodącą działalnością jest właśnie ta dotycząca prowadzenia stacji, a nie restauracji. Oczywiście organ dokonując oceny spełnienia warunków do przyznania wnioskowanego świadczenia, zwraca uwagę na treść wpisu w ewidencjach. Niemniej jednak wpis ma jedynie znaczenie deklaratywne i w przypadku rozbieżności między wpisem, a rzeczywistością prowadzoną działalnością, zawsze pierwszeństwo przypisać należy temu drugiemu elementowi.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zupełnie bezzasadnym zarzutem jest niemożność wskazania podstawowego rodzaju działalności. Organ rentowy z jednej strony wskazał, że odwołujący się zadeklarował inny podstawowy rodzaj działalności niż ujawniony w rejestrze, lecz podniósł również ten zarzut, że nie jest możliwe ustalenie przeważającego rodzaju działalności Z. R. w oparciu o księgi przychodów i rozchodów.

Organ rentowy zawsze powinien mieć na uwadze cel, jaki przyświecał wprowadzeniu przez ustawodawcę zaskarżonej regulacji. Celem wprowadzenia art. 15zs² ustawy covidowej jest umożliwienie uzyskania pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią (a więc niestabilnością gospodarczą), czyli m.in. osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą. Wprowadzenie przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 roku było skorelowane z działaniami R. RP, polegającymi na zamykaniu kolejnych branż gospodarki, najpierw z powodu zagrożenia epidemiologicznego, które zostało wprowadzone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 roku w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. 2020 poz. 433), a później z powodu stanu epidemii, który został wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 roku w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz.U. 2020 poz. 491). Przepis ten ma niejako

ratować podmioty wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony ma chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę państwa przed zapaścią.

Na gruncie niniejszego postępowania jednoznacznie wykazano, że główną (przeważającą, podstawową) działalnością odwołującego się jest prowadzenie restauracji. Co prawda domniemywa się, że dane zawarte w rejestrze są prawdziwe, ale zgodnie z art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo (domniemania prawne) wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Domniemanie związane z rejestrem może zostać zatem obalone. Dopuszcza się bowiem przedstawienie dowodów, które wskazują, że dane zawarte w rejestrze nie są zgodne z rzeczywistością. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wnioskodawca wykazał dokumentami i własnymi zeznaniami, że dane zawarte w rejestrze są nieprawdziwe, zaś jego przeważająca działalność zawiera się w kodzie (...) 56.10.A, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji i przyznaniem wnioskodawcy prawa do dodatkowego jednorazowego świadczenia postojowego.

Wykazana przez odwołującego się przesłanka spadku przychodu uzyskanego z działalności przeważającej określonej kodem (...) i wymienionej w art. 15zs² ust. 1 ustawy covidowej w październiku albo listopadzie 2020 roku o co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego odpowiednio w październiku albo listopadzie 2019 roku, nie była kwestionowana przez organ rentowy. Organ rentowy w wywiezionej apelacji skoncentrował się jedynie na tym, że działalność wskazana przez odwołującego się jako dominująca, nie widnieje w rejestrze.

Z tych względów Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że odwołujący się spełnił wszystkie warunki do przyznania jednorazowego dodatkowego świadczenia postojowego na podstawie wniosku z 14 stycznia 2021 roku, skorygowanego pismem z dnia 19 stycznia 2021 roku, a tym samym apelację organu rentowego uznać należało za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację organu rentowego oddalił.

J. W.